

[Mogens Fog.]

„fjenden“ er. Var de tropper, som efter overenskomst med den danske regering befandt sig i dette land under den tyske besættelse, fjenden, eller var det de allierede, der kæmpede for vor frihed? Til det spørgsmål, jeg lige stillede, føjer jeg da dette: Er der nogen magt, nogen nation i verden, der i dag må betegnes som en fjende af Danmark?

Et svar på disse to spørgsmål må vi have her under forslaget's første behandling, det vil klare begreberne i øjeblikket. Men samtidig må det for fremtidens skyld slås fast i selve loven, at dens bestemmelser om „truende krig“ o. s. v. og om „fjenden“ først træder i kraft, når regeringen offentligt har proklameret det.

Men der er også andre uklarheder i forslaget. F. eks. i § 98, hvor der står:

„Den, som foretager en handling, der sigter til ved magtanvendelse eller trusel derom eller på anden ulovlig måde...“, eller i § 111:

„ved andre ulovlige midler“.

Disse udtryk er så uklare, at de giver al mulighed for vilkårlig fortolkning. Jeg kan ikke dele den højttærede justitsministers glæde over en sådan uklarhed, og jeg må spørge: Ligger det da ikke i selve ordet „ulovlig“, at området må defineres ved lov? Tænkes der måske på andre kapitler i straffelov eller politivedtægt, hvor sådanne forhold er omtalt som strafværdige? I så fald må vi anmode om, at en henvisning til disse steder bliver indført i loven.

Den uklarhed, som må råde, så længe man savner en nærmere afgrænsning af det strafbares område, berører ikke mindst ytringsfriheden. Selvom udkastet i det store og hele følger kommissionsforslaget, sporer man i forholdet til pressen justitsministerens højstegne hånd. Hvorledes skal f. eks. § 100, stk. 2, forstås:

„Den, som ved offentlige udtalelser tilskynder til, eller som fremkalder øjensynlig fare for fremmed magts indblanding i den danske stats anliggender, straffes med hæfte eller fængsel indtil 1 år.“?

Vil dette tage sigte på de politikere og de blade, som tager til orde for, at Danmark underordner sig fremmed militærkommando? Eller på opfordringer til De Forenede Stater om at forblive i Grønland, således som „Nationaltidende“ har offentliggjort? Eller i det hele taget på de politikere, der gør sig til talsmænd for en indskrænkning af landets suverænitet, dets selvbestemmelsesret? Paragraffen er i det hele affattet så ubestemt,

at der efter forgodtbefindende kan rejses tiltale mod enhver offentlig kritik af landets udenrigspolitik.

Når man efter § 110 f kan straffe den, der offentligt forhåner en fremmed nation, en fremmed stat, vil der så hermed være sat en stopper for den danske presses vedvarende forhåning og mistænkeliggørelse af Sovjetunionen? Eller skal paragraffen kun bringes i anvendelse, hvis „Land og Folk“ skulle sige nogle drøje sandheder om USA? Det fremgår jo nemlig af justitsministerens bemærkninger til § 100, at ikke alene usandhed, men også sandhed kan føre til tiltale, hvis den ikke passer i den forhåndenværende justitsministers kram, hvis han skønner, at den virker som en opfordring til fremmed magt om indblanding.

Når det i ændringsforslaget til § 129 a hedder, at man kan straffes for bevidst usandfærdigt at give en vildledende fremstilling af de omstændigheder, hvorunder regeringen handler, så må man atter spørge, for det første om der skal en dybere psykologisk undersøgelse til for at afgøre, om der foreligger „bevidst“ usandfærdighed, for det andet om domstolene er i stand til at bestemme, hvorvidt regeringens eller kritikere fremstilling af de omstændigheder, der har ført til regeringens handlinger, er den rette. Jeg har det indtryk, at adskillige medlemmer af regeringen under besættelsen gav en anden forklaring på deres gerninger end bagefter. Noget lignende kan indtræde igen. Den såkaldte historiske sandhed er altid på vandring, ofte på afveje.

Jeg skal ikke fordybe mig mere i detaljer, selvom stoffet kunne give anledning til at veje endnu flere ord og paragraffer på fru Justitias vægt. Jeg har med mine eksempler vist, hvor tilfældigt loven vil kunne anvendes, og i hvor stor usikkerhed den lader landets borgere med hensyn til deres handlefrihed.

Angående dødsstraffen kun dette: hvis man beholder udtrykket „truende udsigt til besættelse eller krig“ og undlader at proklamere overfor offentligheden, hvornår denne tilstand er indtrådt, så er dødsstraf hermed genindført i Danmark under fredsforhold. Følgerne heraf er uoverskuelige, men vi får dem nok at se.

Bruges loven i sin fulde ordlyd, vil den betyde en alvorlig indskrænkning af den politiske handlefrihed her i landet. Enhver politisk strejke, der ikke har fået fagforeningsledelsernes velsignelse, eller som er lyst i band af rigsdagen, vil kunne falde ind under dens bestemmelser. Ja, enhver politisk virk-